

Жанкарло Джентта

МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 24.

Реплікатор продовжував прочісувати простір навколо того місця, де декілька хвилин тому була станція. Очевидно він не міг зрозуміти, куди поділися живі істоти, які, як він вважав, перебували на її борту.

Це був якраз сприятливий момент, щоб привернути його увагу. Майк знову ввімкнув передавач на повну потужність.

Реплікатор відчув їхню присутність, оскільки розвернувся у бік корабля і залишався у цьому положенні деякий час, обдумуючи, що робити далі. Він розумів, що у ближньому до нього просторі має бути багато живих істот, які не могли безслідно зникнути зі станції. Проте це було гіпотезою, а корабель з, принаймні, однією людиною на борту — прямо перед ним.

Нарешті він прийняв рішення і почав набирати швидкість у напрямку до нової цілі. Майк розвернув корабель і полетів, розганяючись, у протилежний бік. *"Ну ось, Такаші, він наближається"*.

Коли корабель досяг максимальної швидкості, Майк запустив Р31: *"Прощавай, Лулу!"*

Через чверть години робот наблизився до реплікатора і продовжив повільно до нього підходити, але той не чинив будь-яких дій. Очевидно, він не відчував присутності стороннього об'єкта.

За розрахунками Майка упродовж наступних тридцяти хвилин робот повинен наблизитись до захисних щитів. Виходячи з будови захисних щитів земних космічних кораблів припускали, що захисні щити реплікаторів не можуть зупинити об'єкта, який наближається до них дуже повільно. Проте ніхто не знав, як насправді працює захист цих чужинців.

Майк подивився у телескоп і побачив, як робот чіпляється витягнутими кінцівками за одну із перекладин реплікатора. Тепер він перебував в ділянці, захищеній щитами, всередині структури реплікатора.

"Ми дісталися сюди, Р31 знаходиться біля своєї мішені. Тримайся, я розпочинаю різке маневрування", попередив Кампоса.

Р31 почав рухатися вздовж стропил, проникаючи вглиб величезної машини, але Майк не міг далі за цим спостерігати. Він мусив маневрувати, щоб уникнути ударів реплікатора, який перебував від них на небезпечній відстані. Той почав вистрілювати плаз-

мові струмені, які влучили у зовнішню ділянку захисних щитів корабля. Через значну відстань удар виявився слабким і не завдав суттєвих руйнувань, але реплікатор продовжував наближатись. *"Швидше дій, Р31, а то вся ця затія буде марною"*, — подумав Майк, різко повертаючи корабель убік.

Струмінь плазми пролетів мимо. Готуючись до чергового маневру, Майк поглянув на екран телескопа і побачив робота, який ішов вперед по фермі до генератора захисних щитів. У цей час машина почала здійснювати різкі рухи. Тепер вона відчувала, що якийсь об'єкт перебуває всередині її конструкції, і намагалась викинути його за її межі.

Робот, тримаючись обома кінцівками за ферму, розхитався і полетів у напрямку до генератора. Екран яскраво спалахнув. *"Йому кінець"*, — подумав Майк.

Реплікатор перестав стріляти і розкачуватися. Придивившись, Майк зрозумів, що Р31 зник, випарувався разом з генератором захисту. Проте решта реплікатора виглядала неушкодженою. Те, що машина не рухалася, означало, що спалах гама-випромінювання пошкодив системи управління.

Він повідомив Кампосу, що реплікатора тимчасово виведено з ладу.

Потрібно було поспішати, щоб не дати запрацювати системі управління: вони не знали, як швидко проходить процес самовідновлення.

Майк відразу спрямував шатл до реплікатора, сподіваючись, що його захисні екрани не працюють. Він націлив решту торпед на ціль, яку вважав центральною системою управління, і ледь встояв перед спокусою вистрілити. Проте він розумів, що їх план полягає зовсім в іншому: вони не хотіли руйнувати машину.

Шатл підлетів до реплікатора, який безконтрольно дрейфував у космосі, пройшов через область, яка мала б контролюватись захисними екранами, і, недовзі, зайшов до внутрішньої частини машини через один з отворів у її щільниковій структурі.

Зсередини структура була дуже складною, з величезними пустотами між окремими компонентами, у яких створювались нові машини під час реплікації. Навколо розташовувалась безліч різноманітних автоматичних систем, але вони не працювали.

Через деякий час Майк помітив якийсь рух. Один з маніпуляторів запрацював і відійшов від основної конструкції. Система, відповідальна за технічне обслуговування, розпочала ремонтні роботи з визначення пошкоджень, спричинених спалахом гама-випромінювання.

Майк прицілювався і вистрелив: маніпулятор миттєво випарувався.

Потрібно було поспішати. Він попрямував до зони, де, на його переконання, була центральна система управління.

І ось він тут, перед сферою, очевидно виготовленою з металу, з декількома невеликими отворами, приєднаною до решти структури декількома перекладинами-балками. Невідомо звідки прибув робот-маніпулятор, розташований на невеликій підвісній платформі, і приєднався до сфери. Маніпулятор відкрив невеликий люк і почав працювати. Очевидно, він включив один з контрольних пристроїв. Майк зруйнував його одним пострілом.

Облетів повільно сферу, доки не побачив більшого отвору, схожого на двері, через який могла пройти людина. Пришвартував шатл до дверей і пішов до шлюзу.

Там вже був Кампос, одягнений у скафандр, з великим портфелем за плечима. *"Потрібно поспішати: я не знаю скільки часу система технічного обслуговування запускатиме основний комп'ютер"*, — сказав Кампос.

Невдовзі вони вже підлітали до отвору. Вийшовши з корабля, Кампос під'єднав кабель зі свого ранця до вузла передачі даних на шатл. Майк рухався попереду, а за ним Кампос розмотував кабель. Діставшись до отвору, Майк взявся його оглядати, присвічуючи собі ліхтариком. Двері були навішені зсередини. Але, як відразу помітив Майк, схожі за формою двері й отвір не збігалися. *"Ці двері ніколи не зачиняються"*, — прокоментував Майк.

"Схоже на те", — відповів Кампос. Безсумнівно, за початковим задумом, двері зачинялись, але тепер багатократні мутації змінили їхню форму і зробили їх нефункціональними. Йому додало настрою те, що все виявилось таким, як він і передбачав. І якщо він має рацію у цьому, схоже на те, що все виявиться і в іншому таким, як він передбачав.

У середині сфери вони побачили декілька пультів управління і крісел поруч з ними. Останні були несиметричними за формою, схожими одне на одне, проте не однаковими. Очевидно, в оригіналі вони розроблялись для якихось гуманоїдів, але тепер вони були б зовсім незручними навіть для своїх розробників.

Повертаючись до реальності, Майк промовив: *"Починаймо працювати, а то ця чужинська майстерня рознесе нас на шматки"*.

Одна з панелей була більшою від інших і до того ж мала екран. Усе виглядало так, ніби кабіна управління космічного корабля зображена хлопчаком, який абсолютно не уявляв, для чого призначені всі ці прилади і яким чином вони працюють.

На цьому пульті було щось схоже на клавіатуру. Майк спробував натиснути на клавіші, щоб тільки

переконатися, що ці схожі на квадратні клавіші деталі були просто прямокутниками, які виступали над поверхнею. Але раптом одна з цих клавішеподібних деталей прогнулась під його пальцем і екран засвітився. *"Ця працює"*, — здивувався Майк.

Кампос почав розрізати за допомогою приладу, який генерував вузький лазерний промінь, поверхню клавіатури навколо активної клавіші. Під поверхнею виявився дріт, пройшовши вздовж якого, він у певному місці знайшов щось подібне до з'єднувача з електричним кабелем з одного боку.

Із зовнішнього боку сфери вони відчули якийсь рух: один з маніпуляторів почав ремонт центральної системи управління.

"Я вийду і зупиню його?", — спитав Майк.

"У цьому немає потреби. Вони не зможуть вчасно активувати різні системи для відновлення управління", — сказав Кампос. Принаймні він на це сподівався.

Він продовжив розрізати клавіатуру вздовж електричного кабелю. Кабель був схожим на справжній і складався з низки ізольованих проводів, зроблених з металу, схожого на золото. Кількість проводів у кабелі не була великою. Кампос з'єднав їх один за одним з інтерфейсом, який знаходився у його рюкзаку, і підключившись до свого комп'ютера, почав вивчати ситуацію. Він підготував низку програм, щоб проаналізувати схеми зв'язку, які використовували чужинці для програмування своїх реплікаторів. Робота йшла швидко.

Невдовзі стало зрозумілим, що система управління реплікатора почала працювати — роботи усунули пошкодження, спричинені ядерним вибухом. Але кожного разу, коли система поверталася до життя, Кампос перебирав управління на себе через інтерфейс.

Приблизно через годину запрацювали основні маневрові реактивні двигуни. Кампос відключив їх і знову увімкнув — контроль був повним.

Через інтерфейс можна було не тільки контролювати різні системи реплікатора, але й отримувати сигнали від різних систем машини. На екрані комп'ютера з'явилася дуже детальна схема реплікатора. Як тільки Кампос активував якусь частину машини, відразу на екрані відтворювалася її схема. Зона, де вибухнула доставлена РЗ1 ядерна боеголовка, все ще не світилася. Через деякий час і вона почала світитись: система самовідновлення розпочала активувати генератор захисних щитів. Як тільки він повністю відновив роботу, його також відключили.

Переконавшись, що все працює як слід, Кампос відключив усі системи і з'єднав, підключений до шатла, кабель з комп'ютером реплікатора.

"Усе гаразд?" — спитав Майк.

"Так. Тепер ми можемо перейти в герметичне приміщення і зняти ці кляті скафандри".

Без поспіху вони повернулися на свій корабель. Кампос відразу ж увімкнув перший же термінал, який знайшов. Він побачив комп'ютер реплікатора як периферійний. *"Усе чудово працює!"* — сказав переможно.

Пропрацювавши більше десяти годин поза його межами, вони почувалися виснаженими. Проте перш ніж піти відпочивати, Майк мав ще дещо зробити. Він увімкнув радіопередавач і викликав Джо.

"Джо, перекажи всім людям зі станції, що небезпека минула. Реплікатор знешкоджений. Ви можете увімкнути свої передавачі і летіти в напрямку до корабля Мисливця. Передаю його координати".

Ураз ефір ожив. Майк налаштував приймач на хвилю аварійної капсули, яку він підготував для Джо і Стіва, і його друзі з'явилися на екрані.

"Невже тобі це справді вдалося? Як ти зміг знищити цього монстра: ми бачили всього слабенький спалах від вибуху невеликої боєголовки, недостатньої, щоб зруйнувати реплікатора".

"Не турбуйся, Джо. Я не говорив, що ми його знищили. Ми з Кампосом взяли над ним контроль і тепер він не становить небезпеки". Завагавшись, спитав про те, що його дуже хвилювало: *"Хто ще там з тобою? Скільки людей змогли вибратися зі станції вчасно?"*

Деякі хвилини очікування на відповідь здалися вічністю. Замість відповіді Джо перевів камеру таким чином, щоб показати усіх, хто перебував на борту. Він побачив Стіва, Ен і Мадам. *"Майже всі втекли. Як тільки ми отримали твоє повідомлення, усі кораблі, переповнені людьми, відчалили з доків. Потім ми випустили всі аварійні капсули. У космосі перебувають сотні людей, чекаючи на допомогу".*

"Направляйтесь до корабля Мисливця. Як тільки я туди доберусь, відбуксирую вас до найближчого порту", — сказав Майк і вимкнув передавач.

"Я б хотів відпочити. Як думаєш, розумно залишитись спати всередині реплікатора?"

"Так. Я все вимкну і запрограмую комп'ютер на шатлі, щоб він нас розбудив, якщо відчує будь-яку активність нашого господаря".

Кампос ще раз перевірив, чи не проявляє реплікатор якоїсь активності, і налаштувався на гарний сон.

Розділ 25.

Майк проспав дев'ять годин. Коли нарешті прокинувся, то побачив, що Кампос вже працює.

"Я спробував увімкнути усі системи цього реплікатора, і машина відповідає коректно на всі команди. Спробуй сам".

За допомогою Кампоса він увімкнув усі двигуни і встановив курс на маленький астероїд, який був позначений на мапі на відстані декількох мільйонів кілометрів від шатла. Реплікатор почав розганятися. І його охопило хвилювання: тільки тепер він зрозумів, що їм вдалося зробити.

Він управляв найпотужнішим кораблем, на якому будь-коли літала людина, найпотужнішою військовою машиною, яку тільки могло уявити людство. Чужинці, які його збудували, так ніколи і не винайшли двигуна деформації простору: схоже, вони поклали всі свої сподівання на штучний інтелект і величезні космічні кораблі замість того, щоб створювати все

швидші машини, які б дозволили долати відстані між зірками за час, зрівняний з тривалістю життя людини.

"Такаші, ти мав рацію, коли згадував аргументи трьохсотрічної давнини щодо суперечок на початку космічної ери між прихильниками освоєння космосу безпосередньо людиною і тими, хто підтримував дослідження космосу за допомогою автоматів. Урешті-решт ми зрозуміли, що людина повинна освоювати космос особисто. Ці ж чужинці поклались у цьому повністю на роботів, на свої машини фон Неймана".

"Це вже не має значення. Ми можемо оснастити цього реплікатора двигуном деформації простору і перетворити його на міжзоряний корабель. А завдяки герметичному корпусу і штучній гравітації, він зможе використовуватись і для перевезення людей", — відповів Кампос. Так, цей найпотужніший міжзоряний корабель тепер його.

Він спробував зосередитись на роботі. *"Дай поглянути, що ти там знайшов у цій бездонній скарбниці",* — звернувся до Кампоса, який у цей час вивчав пам'ять комп'ютера реплікатора.

"Без проблем. Зараз з'єднаю твій дисплей з моїм і ти зможеш бачити все, що я знайду".

По екрану повільно попливли рядки даних: у цій базі було зібрано все, що реплікатори збрали впродовж тисячоліть, блукаючи галактикою.

Перш за все їм хотілося зрозуміти, чому реплікатори так несамовито поводитись з будь-якими органічними формами життя. Якщо припустити, що машина може ненавидіти, то вони ненавиділи органічне життя так, ніби головною їхньою місією було знайти його і знищити. Важко було зрозуміти, чому машини, створені живими істотами, саме так діяли.

Тим часом вони дісталися до астероїда, невеликого кам'яного уламка розміром в декілька десятків метрів, який рухався по добре дослідженій орбіті. Майк задіяв плазмові гармати і перетворив його на порох одним пострілом.

Переконавшись, що він може повністю управляти всіма системами машини, включно з її зброєю, Майк змінив траєкторію і спрямував курс на корабель Мисливця.

Увімкнувши датчики реплікатора, він зрозумів, чому ці машини спричиняли так багато трагедій: навіть з цієї відстані можна було побачити кожного з тих, хто перебував на борту. Тепер, коли маскувальні пристрої відімкнули, він бачив також аварійні капсули і міг порухувати всіх, хто там був.

"Такаші, ми долетимо до мисливського корабля через двадцять вісім годин", — сказав він. *"Якщо врахувати вісім годин на сон та дві години на інші побутові потреби, у нас залишиться шістнадцять годин на вивчення змісту пам'яті машини. Як ти гадаєш, цього досить, щоб зрозуміти її природу?"*

Кампос вже розпочав роботу, проте знадобилося більше часу, ніж він уважав за потрібне, на відтворення зображення істот, які збудували першого реплікатора. Це були гуманоїди, які досить таки відрізнялися від землян, проте загалом були на них схожими. Їхня біологія базувалась на вуглецевих структурах, вони

дихали сумішшю кисню й інертних газів, та харчувалися рослинами і тваринами. Вони знайшли документи, які датувались періодом, коли були створені перші реплікатори. Вивчаючи декілька знімків неба, отриманих з їхньої планети, Майк намагався зрозуміти, коли це відбулося. З цього поверхневого дослідження виходило, що це відбулося щонайменше мільйон років тому, а можливо, ще набагато раніше.

Ця цивілізація успішно колонізувала свою планетну систему, розміщену у більш периферійній зоні галактики, ніж та, де тепер перебуває Сонячна система. Відстані між зорями у цій зоні були значно більшими, ніж поблизу Землі. Таким чином, міжзор'яні подорожі були тут ще більш проблематичними. Їхня наука досягла рівня, який мало чим відрізнявся від земного на початку ери космічних подорожей, і вони розробили теорію, схожу на теорію відносності. Їх гнітило усвідомлення неможливості створення справжньої космічної цивілізації, особливо ще й тому, що їхня зоря була старою.

Усі свої сподівання вони пов'язували з роботами і збудували величезні машини, здатні долітати до найближчих планетних систем за декілька сотень років і створювати свої копії, використовуючи матеріали, видобуті на астероїдах. Їх кінцевою метою було використати ці машини для доставки своїх заморожених ембріонів на найближчі до них планетні системи, де після тривалої подорожі вони б змогли розвинути і заселити їх.

Як би там не було, вони не змогли колонізувати сусідні планетні системи таким чином. Невдовзі стало зрозумілим, що в процесі реплікації відбувалися випадкові похибки і реплікатори нового покоління не повністю повторювали оригінали.

Коли вони зрозуміли, що деякі реплікатори, які були створені на відстані в декілька десятків парсек, можуть стати небезпечними, вони зробили фатальну помилку, створивши озброєних реплікаторів, цілком яких було знаходити і знищувати машини, які зазнали найбільших мутацій. Ці машини також почали зазнавати мутацій, і, що найгірше, почали розростатися зміни в програмах. Найбільша біда виникла, коли озброєні реплікатори змінилися таким чином, що почали атакувати не інших реплікаторів, а органічні форми життя.

Ці машини нарешті увійшли до систем, населених іншими розумними формами життя і атакували їх. Дії тих проти реплікаторів були схожими на механізм селекції: оскільки нешкідливих реплікаторів було легше знищити, ніж небезпечних, то на кінець вижили лише останні. Через тисячоліття розповсюдились тільки реплікатори, які знищували органічне життя, змітаючи все живе, щонайменше його вищі форми, повсюди в галактиці, куди вони добиралися. Очевидно, першими розумними істотами, які були знищені, були ті, хто створив цих монстрів.

Вони все ще були глибоко занурені у вивчення старовинного світу чужинців, коли голос повернув їх назад до дійсності: *"Говорить капітан Ромеро. Майк Едвардс, Ви все ще утримуєте контроль над реплікатором?"*

Майк повернувся до реальності. Перед його очима все ще стояла картина грандіозної катастрофи безпечної цивілізації, яка намагалася забезпечити своє майбутнє, використовуючи неадекватні технологічні засоби, які спричинили не тільки її власну загибель, але також зруйнували невідомо скільки інших.

Розділ 26.

"Говорить Майк Едвардс. Так, ми його повністю контролюємо. Ми плануємо наблизитись до вас менше ніж за годину".

Корабель був все ще далеко, але на екрані його було добре видно.

Аварійні капсули зі станції вже долетіли до корабля і всі, хто врятувався, вже перебували на борту. Майк був переконаний, що хоча система життєзабезпечення ушкоджена, вона була в змозі забезпечити виживання усіх тих людей упродовж часу, потрібного, щоб дістатися до безпечного місця. Коли вони були майже на місці, він побачив, що шатл відійшов від корабля і попрямував прямо до них. Джо з'явився на екрані пульта зв'язку: *"Майку, ми з Ен просимо дозволу зайти до вас на борт".*

"Дозволю. Заходьте до основної структури реплікатора і стикуйтеся з моїм кораблем. Тільки остерігайтесь роботів, які здійснюють технічне обслуговування: на борту кипить робота з усунення пошкоджень, спричинених нашою боєголовкою."

Згодом він почув звук від стикування. Екран знову засвітився. *"Ен хоче з тобою поговорити наодинці",* — сказав Джо. — *"Побачимось пізніше."*

Тільки-но він зібрався піти їй назустріч, як двері відчинилися і до кабіни стрімко увійшла Ен. Не говорячи ані слова, вона обійняла його. Майк відчув, що вона плаче, і міцніше притиснув її до себе.

"Ну... Я повинна тобі децю пояснити. Ромеро попросив нас прибрати в твоїй каюті і ми знайшли тіло Лулу. Вони нам все розповіли. Як ти використав робота, щоб вивести з ладу реплікатора. Мені жаль, що ти мусив убити її..."

"Ен, то було не тіло Лулу. То був корпус машини. Я використав машину, щоб нас усіх врятувати. І я зовсім не жалкую за тим, що з нею сталося."

"Дійсно, якийсь час я сподівався зробити з неї щось більше, ніж річ. Можливо, я децю захопився еретичними теоріями пастора Дюбоїза. Його безглуздими ідеями про те, що складні роботи мають душу. Ні, Лулу не мала душі, навіть інтелекту не мала. І цей клятий реплікатор теж лише машина. Проте РД створені для виконання певного завдання, можливо і не зовсім пристойного, але точно визначеного завдання. Реплікатори, навпаки ж, просто кінцевий продукт неконтрольованої еволюції. Вони просто хижі тварини. Лулу загинула і я розумію, що РД — це просто предмети, небезпечні предмети з огляду на їхню подібність до людини і поведінку. Краще сказати, що це RG 46/G загинула, а не Лулу. Будь ласка, вибач мені", — завершив він.

"Це мені потрібно просити вибачення. Я не зрозуміла, що значить для тебе бути мисливцем. Це твоя робота, твоє покликання. Ти мисливець, великий мисли-

вещь: досить поглянути, як ти врятував усіх нас від цього реплікатора. Я просто дурненьке дівчисько, яке дозволило, щоб страх керував ним. Я не мала права просити тебе полишити усе це."

Їхню розмову перервав голос Ромеро з екрану: "Капітане Едвардсе, ми просимо Вас відбуксирувати нас до найближчого космічного порту."

Майка здивував його ввічливий тон. "Вибач, Ен", — тихо промовив він і увімкнув передавач. "Неодмінно, капітане Ромеро, ми доставимо Вас до іншої планети."

Потім звернувся до Джо: "Зможеш з'єднати буксирним канатом реплікатора і мисливський корабель?"

"Звісно, я роблю це роками", — відповів той.

"Коли закінчиш, запрошую тебе, Стіва і Такаші до себе на борт. У мене є робота для вас, пропозиція, яку, я сподіваюсь, ви не зможете відхилити."

"Гаразд, босе. Як я зрозумів з вчорашнього, ми всі працюватимемо на Едвардс Ентерпрайс".

"Так, але ви навіть увияти не можете цілей цієї компанії...", — сказав Майк, повертаючись до Ен.

"Мені потрібно вибачитися й за інше. На жаль, я був вимушений сказати неправду і Мисливцю... До речі, як він?"

"Погано, але буде жити. Говорять, що він збирається відійти від справ. З цього часу ти будеш найзнаменитішим мисливцем Галактики. І що значить, ти обманув Мисливця?" Не приховуючи здивування, Ен нетерпляче чекала на відповідь. "Тобі сказали, що я вийшов на шатлі проти реплікатора тому, що силова установка була знищена і не було іншого способу врятувати корабель", — почав він.

"Безумовно, це була відчайдушна спроба, але що інше ти міг зробити за цих обставин?"

"Саме це я й сказав Мисливцю, і він так погано почувався, що повірив мені. Але це була неправда, неправда величиною з реплікатор."

Не звертаючи уваги на її здивування, продовжив. "Справді наша силова установка була знищена, але в нас ще залишилися чотири шатли, за допомогою яких ми змогли б відбуксирувати наш корабель подалі від небезпеки, і реплікатор, знищивши вашу станцію, не зміг би нас більше знайти. Ми могли б забратися звідси, можливо повільно, але безпечно."

"Ти пішов на ризик і пожертвував Лулу, щоб нас врятувати!", — вигукнула Ен.

"Звісно, врятувати тебе і всіх інших. Але хіба ти про це не здогадалась?"

"Мадам говорила мені, ти купив Лулу, щоб через ревності я згодилась з твоїм бажанням стати мисливцем. Але мені не хотілось їй вірити..."

"Вибачаюсь, чесно кажучи, все це не так", — відповів серйозно. "Я хотів, щоб так було. Але я так сердився на тебе і вважав, що зможу зробити з Лулу щось більше, ніж робота." Замовк на мить, потім додав: "Пробачиши мені?" "Беззаперечно", відповіла з посмішкою. "Також тому, що всі ті, хто знаходився на станції, на цей час вже були мертвими, якби ти не мав того робота. Послухай, це вже вдруге Лулу рятує мені життя".

"А потім і ти повинен вибачити мені, бо тепер ти не позбудишся мене так легко. Твоя доля бути мисливцем. Маючи такі кошти, ми зможемо купити... ти зможеш

купити... найкращий мисливський корабель, який будь-коли існував. Я буду з тобою. Після всього тепер я вже не так боюся реплікаторів", — додала вона і тільки тепер усвідомила, що вона перебуває саме в одному з них. "Та ні, Ен, ти мала рацію. Полювання на реплікаторів марне. Немає сенсу воювати проти цих велетенських військових машин на погано озброєних кораблях, без відповідного обладнання, заради грошей, як це роблять мисливці. Це небезпечний і безглуздий бізнес", — відповів Майк.

"Так, але ж ти говорив мені, що немає нікого, хто готовий збудувати справжній флот, щоб вести повномасштабну війну з ними адекватними засобами. Уряд на Землі занадто короткозорий, щоб боротися з ними, оскільки небезпека від Землі далеко. Колоніальні уряди занадто слабкі і бідні у цій частині Галактики", — сказала вона, дивуючись, що саме вона це говорить.

"Але ж є не тільки уряди, Ен. Звісно, вони дуже мало зробили до цього часу, і вони ніколи не зроблять набагато більшого..."

"Але хто ж тоді? Хто зможе побудувати достатньо потужний флот...", — перервала вона його.

"Я. Чи краще сказати, ми... Це буде Едвардс Ентерпрайс. Чи ти розумієш, що цей реплікатор є величезною корабельною, яка може випускати новий реплікатор кожних шість днів? Ми його перепрограмуємо, щоб він перестав бути машиною фон Неймана, а лише був автоматичною корабельною, якою ми будемо безпосередньо управляти. Вона випускатиме потужні воєнні кораблі, озброєні плазмовими гарматами, які зможуть безпечно знищувати реплікаторів, і величезні вантажні судна, які зможуть перевозити тисячі людей до систем, які ми відкриємо, щоб колонізувати їх. З пам'яті цього реплікатора ми зможемо отримати детальні зоряні карти, з інформацією про мільйони планетних систем. Ми зможемо знайти передавачі, які реплікатори розкидали по галактиці і очистимо цю частину галактики від реплікаторів, і зробимо її знову придатною для колонізації землянами".

Після паузи він продовжив: "Думаю, ти маєш рацію. Моє покликання бути мисливцем. Але не тим, хто безпосередньо займається полюванням. Упродовж декількох років сотні людей будуть полювати на наших кораблях..." Він зупинився, зрозумівши, що зайшов занадто далеко. Напевне, пафос у його голосі був недоречним. Він опустив голову і додав тихо: "Десь так..." "Це чудово, Майку. Нарешті люди матимуть нормальне життя у цих системах на периферії колоніальної зони..." Їх перервав Джо: "Буксирний канат встановлений. Ми зможемо розпочинати, Майку."

"Будь обережним. Подаю навантаження."

З мисливським кораблем на буксирі, реплікатор повільно вирушив у напрямі до іншої планети. ■

(Від ред. — закінчення. Повість Ж. Дженті у перекладі Л. Костенко з англ. читайте в № 1, 2, 4, 6 за 2012 р.; № 2, 3, 4 за 2013 р.; №1 за 2014 р. Див. також: Giancarlo Genta "The Hunter". — Springer, A Scientific Novel Series: Science and Fiction, 2014).